

Armo

riittää

Numero 1

14.2.2005

Perille tuleva joukko on kirjava mutta kaikilla on valkoiset vaatteet

Ruotsalaisen julistajan C. O. Roseniuksen ystävä ja koulutoveri Petrus, joka palveli apulaispappina Pohjois-Ruotsissa, kirjoitti Roseniukselle vuonna 1840 kirjeen, jossa hän kertoi surevansa kuulemaansa huhua. Huhun mukaan Rosenius teki yhteistyötä metodistien kanssa.

Ystävän kirje oli kirjoitettu joulun alla vuoden 1840 lopulla, ja Rosenius vastasi siihen tammikuun lopulla 1841 – heti sen saatuaan. Kirje antoi Roseniukselle aiheen selvittää kantaansa luterilaisuuteen ja muihin kirkkoihin ja kirkkokuntiin.

Rosenius selitti ystävälleen kantaansa perusteellisesti ja sanoi, että vaikka hän vapaaehtoisesti teki työtä yhdessä Scottinimisen metodistin kanssa, hän ei hyväksynyt niitä metodismin oppeja, jotka poikkesivat luterilaisesta tunnustuksesta.

Rosenius viittasi maan silloiseen hengelliseen tilaan. Varsinkin pääkaupungissa oli henkinen elämä kuollutta ja välinpitämätöntä, ja hän sanoi, että hän koko sydämestään halusi tukea Scottia ja tämän intoa elävän kristillisyyden puolesta vaikka Scott oli metodisti. Scottin tarkoituksena oli herättää eloa Ruotsin kirkkoon eikä kalastaa ihmisiä metodismille, sanoi Ro-

senius. Jos Scott olisi ollut ahdas lahkolainen, Rosenius olisi – näin hän kirjoitti – pysynyt hänestä erossa.

Rosenius jatkoi kirjettään ystävälleen:

”Kukaan ei voi osoittaa, että Scott tai ne, jotka ovat auttaneet häntä, Brandell, Säfström, Thomander ym., olisivat saarnanneet muuta kuin kristinoppia, Kristuksen puhtaan opin valoa... Haluan teidän ymmärtävän, että jos minä vastakin lyhyenä elinaikanani joutuisin työskentelemään yhdessä metodistisaarnaajien kanssa, niin se tapahtuu sillä perusteella, että minä saan tehdä työtä Kristuksen kirkon hyväksi. Saan uhrata elämäni, voimani Kristukselle ja hänen morsiamelleen, en Wesleylle tai Lutherille, jotka ovat kuolleita. He olivat palvelijoita, jotka eivät halunneet olla seurakunnan päänä. Saan uhrata elämäni, palvelukseni yhdelle, pyhälle yhteiselle seurakunnalle. Sen jäsenet saattavat olla lapsellisia ja haluta, että heitä kutsutaan paavililaisiksi, apostolisiksi, keefaslaisiksi. Mutta on yhdenentekevää, minkä lisänimen he ottavat, kun vain ovat Kristuksen. Silloin he ovat minun veljiäni, ja minä haluan palvelella

(Jatkuu sivulla 16)

Meerin mietteitä

Tehkää parannus

En tiedä, missä järkyttävässä tilanteessa on syntynyt laulu, joka säe säkeeltä on palautunut mieleeni muistin kätköistä:

*Meren pauhuihin vaipuu lapsonen,
hätähuutonsa kaikuu tuskainen:
oi mä vajoan, hukun Isäni,
nyt jo syvyyteen vaipuu lapsesi.*

*Isä kuulevi huudon kaukaisen,
tuntee äänestä oman pienoisen.
Silloin etsien meren myrskyyn käy,
Hän luo hukkuvan kyllä ennättäy.*

*Jopa lapsensa rakkaan löytää Hän,
joka heikosti kuulee ääntävän.
Isä kuohuista nostaa rakkaansa,
hänet itkien painaa rintaansa.*

Monet ovat kokeneet epätoivon ja kauhun hetkiä viime viikkoina. On heristetty Jumalalle nyrkkiä; miksi sinä tämän teit. On myös noussut hämmentyneitä, hiljaisia kiitoksia Jumalan puoleen pelastumisesta.

Jeesus kysyy ja vastaa: ”Entä ne kahdeksantoista, jotka saivat surmansa, kun Siloan torni sortui heidän päälleen? Luuletteko, että he olivat syyllistyneet johonkin pahempaan kuin muut jerusalemlaiset? Eivät suinkaan – yhtä lailla te kaikki olette tuhon omia, ellette käännny.” Luuk.13:4,5.

Kaikkivaltias Jumala, Rakastava Isä huutaa koko ihmiskunnalle meren ja hyökyaallon pauhun keskeltä: Kääntykää minun puoleeni, tarttuka pelastusköyteen. Paavali kirjoittaa: ”Jumala itse teki Kristuksessa sovinnon maailman

kanssa eikä lukenut ihmisille viaksi heidän rikkomuksiaan; meille hän uskoi sovituksen sanan. Me olemme siis Kristuksen lähettiläitä, ja Jumala puhuu teille meidän kauttamme. Pyydämme Kristuksen puolesta: suostukaa sovintoon Jumalan kanssa. Kristukseen, joka oli puhdas synnistä, Jumala siirsi kaikki meidän syntimme, jotta me hänessä saisimme Jumalan vanhurskauden. Jumalan työtovereina me vetoamme teihin: ottakaa Jumalan armo vastaan niin, ettei se jää turhaksi!” 2 Kor. 5:19-21, 2 Kor. 6:1.

Rukoilemme vanhan virren sanoin:

*Suurimman armon meille
ristisi kirkastaa,
murheeseen vaipuneille
tuo toivon sanomaa.
Veressä kalliissa
on apu hätään, vaivaan,
tie valmistettu taivaan,
pois syösty kuolema.*

*Henkesi armo anna,
päivämme siunaa niin,
ja rauhan tiellä kannan
aikoihin tuleviin.
Suo, että uskossa sinua palvelemme,
tielläsi riemuitsemme
autuuden toivosta.”*

Elävän Jumalan lohduttavaa ja rohkaisevaa läsnäoloa elämäsi Jumalalta pyydellen

Meeri Auramo

Pääkirjoitus

Herätyksen pelkoa ja toivoa

Eri puolilta maata tulee viestejä jotka antavat jonkin verran toivoa siitä, että Jumala lähestyisi meitä. Jos näin kävisi, siitä voi seurata jotakin, jota emme herätyksen ikävässämme ole odottaneet emmekä osanneet ottaa huomioon. Se voi tuntua meistä jopa uhkaavalta ja pelottavalta.

Odotamattomuus voi olla sitä, että Jumala alkaa toimia yllättävällä tavalla. Meillä on tietoja herätyksistä, mutta se tieto ei välttämättä riitä. Jumala voi toimia kuten ennenkin, mutta yhtä hyvin hän voi toimia tavalla, joka ei vastaa käsitystämme herätyksestä. Kun ihmiset suunnittelevat Jumalan valtakunnan työtä, he yleensä pyrkivät myös hallitsemaan tapahtumia. Kun Jumala lähestyy, hän ei välttämättä toimi ihmisten suunnitelmien kaavojen mukaan.

Herätyksen pelottavuus syntyy siitä, että Jumalan tullessa lähellä, me asioiden hallinnan lisäksi menetämme selviytyjän aseman. Tapaninpäivästä 2004 alkaen tutuksi tullutta kuvaa käyttäkseni Jumalan läheisyys on meille kuin tsunamin läheisyys; pyhän Jumalan tulo on kuin hyökyaallon tulo. Hänen tullessaan meillä on vähemmän mahdollisuuksia selviytyä kuin pikkulapsella, joka leikkii vedessä tsunamin iskiessä rantaan. Jumala ”viemnessään”, hänen suuruutensa ja pyhyytensä murskaa kaikki selviytyjien turvat. Me olemme silloin kuin oljenkorsia hänen valtavan voimansa edessä. Siinä menee kaikki oma. ”Hirmuista on langeta elävän Jumalan käsiin”, sanottiin vanhasa Raamatun suomennoksessa. Samassa Raamatussa Jumala sanoi Moosekselle:

”Sinä et voi nähdä minun kasvojani; sillä ei kukaan, joka näkee minut, jää eloon.”

Kun kaikki menee, se pelottaa ja luo epävarmuutta ja turvattomuutta. Niin kauan kuin ihminen onnistuu selviytymään, hänellä on luja ja hyvä pohja ja kutakuinkin hyvä olo. Mutta kun Jumala tulee, ihmistä voimakkaampi ”virta vie” mennessään eikä pohjasta ole apua. Elämä ei silloin ole enää omassa hallinnassa.

Siksi viesteissä, jotka antavat toivoa siitä, että Jumala lähestyisi meitä, on pelottavuutta. Miten meidän käy, jos herätys tulee? Miten meidän käy, jos selviytymisemme perusteet otetaan meiltä pois? Mitä tapahtuu jos joudumme hengellisessä elämässämme tyhjän päälle?

Ja sitten tulevat vastustajat, jotka joko ulkoa päin tai sisältä päin hyökkäävät kaikkensa menettäneitä syntisiä vastaan. He osoittavat kelvottomien pahuuden ja he vetoavat oikeaan oppiin. Tarkoituksena heillä tulee olemaan mitan täyttämättömien ja langenneiden mitätöiminen ja Jumalan lähestymisen estäminen. Vaikeudet voivat olla hyvin suuria.

Pelon ja vastustuksen keskellä on kuitenkin toivoa sen tähden, että Jumala tuo tullessaan aivan uuden pohjan elämällemme. Siinä ei tosin ole mitään omastamme, ei mitään sijaa meidän osuudellemme, ei palastakaan siitä, mihin me pystymme. Lähestyessään Jumala ei myöskään tuo jotakin pelastusrenkaan tapaista, johon voisimme tarttua ja josta voisimme saada apua selviytyäksemme, vaikka sitten pelastusrenkaan avulla.

Lähestyessään Jumala tuo ainoastaan ja vain itsensä ja omat tekonsa. Hän tuo

Pyhän Hengen, joka tekee Kristuksesta ainoan – lue uudestaan: tekee Kristusta ainoan auttajan. Jumalan pyhyyden edessä pelkoa tuntevat syntiset ja toisten ihmisten alas painamat kurjat saavat elämälleen aivan uuden pohjan ja uuden turvan ihmisten ja sielunvihollisen voimia vastaan.

Herätys muuttaa käsitystämme kristinuskosta. Jumalan valtakunta lakkaa olemasta onnistuneiden ja selviytyjien valtakunta ja se osoittautuu syntisten valtakunnaksi, jossa eletään Kristuksen armon pohjalla ja yksinomaan sen tähden. On kauheaa olla syntisenä pyhän Jumalan läheisyydessä. Mutta on onnellista olla Jumalan Pojan suojaama, hänen hoidossaan ja nähdä, kuinka Jumala herätyksessä kookaa kaikenlaisia ihmisiä Poikansa suo-

jaan ja turvaan.

Se on taivaan alkua maan päällä. Siinä voi kurjinkin – lue tämäkin uudestaan: siinä voi kurjinkin yhtyä hengellisen laulun sanoihin ”Synnit poissa, autuutta oi, synnin maassa ken käsittää sen voi!”

Rukoillaanko, että Jumala lähestyisi meitä? Rukoillaanko sitä, vaikka rukousvastaus voi merkitä, että menetämme selviytyjän ja onnistujan asemamme ja osoitautumme ”kaikki tyyni kelvottomiksi käyneiksi”? Rukoillaanko Jumalan lähestymistä toivossa, että Jumala seisoo lupautensa takana ja pelastaa köyhät ja kurjat?

Per-Olof Malk

Raamattuluentoja CD-levyillä

Suomen Evankeliumikoulun raamattuluento-cd-valikoima laajenee jatkuvasti. Levyt maksavat 5 euroa / kpl + postikulut. Tilaukset voi tehdä Internetissä, puhelimitse tai sähköpostitse.

Uutuus: Johanneksen evankeliumi.
Rov. Olavi Peltola käy läpi Johanneksen evankeliumia. Jokaisesta luvusta on kaksoisluento eli kaksi noin 45 minuutin cd:tä. Viisi ensimmäistä luku on nyt saatavilla 10 cd-levyä.

Takaisin Golgatalle
Rov. Per-Olof Malk. Uskon perusteita käsittelevä luento.

Galatalaiskirje
Rov. Per-Olof Malkin neliosainen raamattuluentosarja uskomme perusteista. 4 cd-levyä.

Efesolaiskirje
Rov. Per-Olof Malk. 5 cd-levyä.

Tulkaa minun luokseni kaikki
Rov. Per-Olof Malk. Uskon perusteita käsittelevä luento.

1. ja 2. Tessalonikalaiskirje
Rov. Olavi Peltola. 8 cd-levyä.

Luterilainen spiritualiteetti
Rov. Olavi Peltola.

Silmienne edessä ristiinnaulittuna – Gal. 3:1
Rov. Olavi Peltola.

Jumalan salaisuuden tunteminen – Matt. 11:25-30
Rov. Per-Olof Malk.

Vanhurskauden vaikutus ja turvallisuus – Jes. 32:17
Rov. Olavi Peltola.

Koko CD-äänitteiden luettelo on luetavissa Suomen Evankeliumikoulun Internet-sivuilla www.evank.org

Kristuksen armo peittää epätäydellisen elämän

Tuntuuko sinusta joskus siltä, että et ole onnistunut saavuttamaan vaadittuja tavoitteita? Painaako sinua tietoisuus siitä, että päämäärät ovat jääneet matkan päähän siitä, mihin sinä olet seisahtanut? Oletko ehkä käyttänyt tavoitteittesi saavuttamisessa keinoja, joita ei olisi pitänyt käyttää? Onko elämässäsi epäonnistumisia, tekoja ja tekemättä jättämisistä, jotka painavat mieltäsi? Kannatko huonoa omaatuntoa?

Elämä on rikkonaista. Meitä vastaan riikataan. Me rikomme muita vastaan. Eikä siinä kaikki. Me emme nimittäin tee virheitä vain suhteessa itseemme, lähimmäisiimme ja muuhun luomakuntaan. Me rikomme Jumalaa vastaan. Jatkuvasti. Jätämme noudattamatta Jumalan tahdon. Rikomme joka päivä kaikki käskyt, jotka Jumala on antanut elämän varjelemiseksi.

Tällaista meidän elämämme on. Elämme pysyvästi keskellä ristiriitaa. Tunnilamme on tietoisuus jännitteestä, joka valitsee vaatimusten ja saavutustemme välillä – Jumalan lain ja elämämme todellisuuden välillä. Jumalan käskyt edellyttävät meiltä uskoa häneen ja rakkautta lähimmäisiä kohtaan. Mutta me emme tee, mitä laki vaatii. Me vain turvaamme epäjumaliimme. Me olemme kiinnostuneita omas-

ta hyvinvoinnistamme pikemminkin kuin lähimmäistemme hyvästä. Elämämme käytäntö paljastaa sen, minkä Jumalan laki meistä sanoo: olemme syntisiä.

Meidän on mahdotonta myöntää omaa voimassamme tätä karmaisevaa ongelmaa itsessämme. Oman synnin näkeminen ja myöntäminen onkin armoa. Jos Jumala meitä lähestyy, jos hän meitä puhuttelee, alamme vähitellen nähdä jotain siimpämme pimeydestä. Kun Jumalan laki kohtaa meidät, tunnemme syntimme ja syllisyytemme. Ja kun laki puhuttelee meitä kaikessa ankaruudessaan, ymmärrämme, ettemme voi tehdä mitään omaksi hyväksemme.

Jumalan laki on ankara ja ehdoton. Mutta täysin ehdoton on myös Jumalan armo. Jumalan armo, jonka hän antaa meille Pojassaan Jeesuksessa Kristuksessa, peittää epätäydellisen elämämme, kätkee alleen syntimme ja syllisyytemme. Kristus antaa meille anteeksi. Hän lohduttaa meitä surussamme ja murheessamme. Hän ei jätä yhtäkään meistä. Hän nostaa meidät maahan vajonneet ylös ja kantaa meitä armostaan ja rakkaudessaan joka päivä elämämme loppuun asti.

Markus Malk

Tapahtumia maaliskuussa

8.3. Suolahti, srk-talo klo 18

Isä, anna heille anteeksi

Raamattuluento *Per-Olof Malk*.

13.3. Hyvinkää, klo 14

Vehkojan srk-keskus

Jeesuksen viimeiset sanat. Raamattulentosarja jatkuu. *Per-Olof Malk*.

16.3. Mikkelin tuomiokirkko, klo

18:30. ***Sanan ja rukouksen ilta.***

Raamattuluento *Per-Olof Malk*.

Jeesus rukoili ristillä puolestamme.

Järj. Tuomiokirkkoseurakunta ja

Evankeliumin Opintoyhdistys ry.

Wilhelmi Malmivaaran syntymästä 150 vuotta

Osa 2 / 2

Malmivaaran uskonnäkemyksen, teologian ja julistuksen hallitsevana piirteenä on Kristus-keskeisyys. Kirjoituksessaan Armon järjestys (Hengellinen Kuukauslehti 4/1894) hän sanoo:

”Kristus on keskipisteenä kaikissa Raamatun opetuksissa; joka on Kristuksessa, on uusi luontokappale, joka on hänestä osaton, hän on kuollut. Uskon tila on osallisuus Kristuksesta, epäuskon tila on osattomuus hänestä. Ilman Kristusta ei voida mitään, ei uskoa, ei parantua, s.o. ei minkäänlaisia elävän töitä tehdä; kun saadaan Kristus, niin on saatu hänessä kaikki. Hänessä on syntien anteeksiantamus, vanhurskaus, elämä, pyhityksen voima ym. eikä ulkona hänestä mitään näistä.”

Autuuden järjestys: Kristus ja syntinen

Eräässä vuonna 1914 pitämässään saarnassa Malmivaara sanoo: ”Koko Jumalan armotaloudessa on vain kaksi asiaa: Kristus ja syntinen. Näissä kahdessa on koko autuudenjärjestys. Eikä oikeastaan mitään muuta kuin nämä kaksi asiaa olekaan pyhän Raamatun sisältönä. – –

Kristus toisaalla, toisaalla syntinen, Armahtaja ja armahdettava, Auttaja ja auttettava, vanhurskas ja väärä, taluttaja ja eksyvä. Näitä kahta koettaa Jumala sovittaa yhteen. Meidän pelastuksemme riippuu kokonansa siitä, pääsevätkö ne toistensa pariin vai ei.” – –

”Kristus tuli alas taivaasta tänne maailmaan syntisten luo, etsimään syntistä, auttamaan häntä omaksensa, itkemään

hänen itkujansa, kärsimään hänen kipujansa, kuolemaan hänen kuolemansa”. (Viestejä vaivatuille 1, s. 129.)

Kristityn uskonelämästä hän sanoo eräässä toisessa saarnassaan: ”Koko hengellinen elämä on Jeesuksen seuraamista. Jeesuksen seuraamista on parannus, usko, rakastaminen, rukoileminen, kilvoittelu, kaikki se, mistä Raamattu kertoo kristityn elämässä. Sillä Jeesus Kristus on yksin elämä. Hän sanoo: Minä olen ylösnousemus ja elämä. Ei löydy elämää muualta, sitä on turha tavoitellakaan. Kaikki mikä jää ulkopuolelle Jeesusta Kristusta, on kuolemaa, kuollutta – niin sinä ja minä, ellemme ole osallisina Hänessä, ellemme ole Hänen seurassansa. Joka on Kristuksessa, hän on uusi luontokappale, ei muut. (Viestejä vaivatuille 1, s. 286.)

Osmo Tiililä on kuvannut Malmivaaran uskonnäkemyttä mm. *Conformitas Christi* -käsitteen avulla (Suomalainen kristillisyys Wilhelmi Malmivaaran edustamana s. 151-161.) Tämä käsite, jota on sovellettu myös Lutherin teologiaan, merkitsee monia asioita: kristitty on persoonallisessa suhteessa Kristukseen, Kristus asuu kristityssä; keskeistä ei ole se, mitä kristitty tekee, vaan mitä Kristus tekee, se miten hän saa muodon kristityssä; Kristus ei ole esikuva vaan lahja; *Conformitas Christi* on myös sellaista Kristuksen kaltaisuutta, jossa ihminen joutuu hänen ikeensä alaiseksi, samanlaiseen elämänsaaraan ja ristinkantajaksi sekä lihansa ristiinnaulitsijaksi mutta myös osalliseksi uudesta elämästä.

Malmivaara puhuu paljon myös kristityn kokemista ahdistuksista, jotka liittyvät Kristuksen seuraamiseen.

Uskon ikävöimistä ja uskonrohkeutta

Usko on Malmivaaralle enemmän ikävöimistä kuin omistamista – sikäli kuin nämä voidaan selvästi erottaa toisistaan. Tiililä on kuvannut Malmivaaran näkemystä näin:

”Usko ei ole asettumista lepoon ja saatutun turvallisuuden varaan, vaan se on pikemminkin kannustin etsimään turvaa Armahtajalta. Ei voida puhua uskon tilasta, sillä elämä on pelkkää jokapäiväistä ratkaisua ihmisen nostaessa silmänsä synnin ja ahdistuksen kurjuudesta apua kohti. Joka nyt – niin Malmivaara ajattelee – pitää päämääränään pysyvän pelastusvarmuuden hankkimista, ei oikeastaan tajuua, mistä kristityn elämässä on kysymys. Pelastusvarmuus psykologisena tilana ei ole ihmisen päämäärää, vaan itse pelastus, saipa siitä sitten varmuuden tai ei. On ’painettava’ eteenpäin vaikka silmät ummessa ja jätettävä varmuuden antaminen Jumalalle, joka sen antaa tai on antamatta niin kuin hän hyväksi näkee.” (Suomalainen kristillisyyden Wilhelmi Malmivaaran edustamana, s. 193.)

Toisaalta Malmivaaran saarnoissa on myös uskonrohkeutta ilmentäviä kohtia. Niinpä hän saattaa sanoa:

”Ei ikinä petä Jumalan puhuma sana, vaikka kaikki muu pettäisi!” (Viestejä vaivatuille 1 s. 117).

Malmivaara korostaa sitä, että Jumala kuljettaa usein teitä, jotka eivät tunnu ihmisestä miellyttäviltä. Kristityn kasvaminen on pienemmäksi tulemista. Ihminen pyrkii ylpeydessään ylös, mutta Herra painaa alas. Jumala repii ”kaikki entiset rakennukset ihmissydämessä maan tasalle” niin että Kristuksesta tulee kristityn ainoa perustus.

Herätysaarnaja valtiopäivilläkin

Wilhelmi Malmivaara oli herätysaarnaja. Hän teki kuulijoille selväksi, että on vain kaksi tietä. Hän ei vedonnut niinkään ihmisten tunne-elämään kuin omaantuntoon. Hän korostaa hyvin voimakkaasti Jumalan sanaa ja sen vaikutusta. Hän kohdistaa usein sanottavansa kuulijoihinsa. Hänen saarjojensa lopussa on usein seuraavanlaista kyselyä: ”Niin, mikä on sinun suhteesi Herraan, sinun, sinun? Sitä Herra tänä rukouspäivänä kysyy. Pelottaako sinua pahuus, miellyttääkö vanhurskaus? Oletko kasvosi kääntänyt Jeesukseen Kristukseen päin vai selinkö seisot Häneen sinäkin, joka tänä päivänä ehtoollista nautit?” (Viestejä vaivatuille 1, s. 339.)

Tuskin on juuri kukaan muu kohdistanut sanojaan valtiopäivien juhla Jumalanpalveluksen osanottajiin samaan tapaan kuin Wilhelmi Malmivaara. Hänen viimeinen tehtävänsä kansanedustajana oli saarnan pitäminen valtiopäivien päättäjäisjumalanpalveluksessa 11. 3.1919. Hänen tekstinään olivat Jeesuksen sanat ”Uskotko sinä Jumalan Poikaan?” Saarnessaan hän mm. sanoi:

”Mitä tekee Suomen kansa, mitä sen edustajat? Seisahtuvatko auttajansa eteen kuulemaan hänen puhettaan vai luottavatko omaan viisauteensa ja voimaansa, puolueeseensa ja äänestäjälaumoihinsa sulki-en korvansa ja sydämensä häneltä, jonka kädessä kohtalomme on. Käyköön hallitusmiesten, edustajien ja meidän jokaisen sydämeen pikaista ratkaisua vaativana Herran kysymys: Uskotko sinä, sinä juuri, Jumalan Poikaan?”

Malmivaara puhuu usein Kristuksen luo tulemisesta ja hänelle antautumisesta, mutta hänen julistuksensa on – kuten edellä jo on todettu – erittäin Kristus-keskeistä. Hän puhuu toisaalta usein

myös siitä, että Kristus itse tulee häntä etsivän luo. Virtensä ”Sun sanas, Herra, kutsuu luokses meitä (virsikirjassa nro 371) neljännessä säkeistössä hän kysyy: ”Vaan miten sokeana nähdä voisi ja tiekö eksyneelle tuttu oisi, mitenkä rampa pääsee liikkumaan, mitenkä kuollut nousee haudastaan?” Samassa virressä (7. säk.) hän rukoilee: ’Ah ole, Jeesus, tienä eksyneelle, virvoittajaksi tule väsyneelle ja elämäksi mulle kuolleelle ja totuudeksi valheen orjalle.”

Viestejä vaivatuille

Wilhelmi Malmivaaran 2-osaisen saarnakokoelman nimi on Viestejä vaivatuille, ja nimensä mukaisesti se sisältää paljon saarnoja, joissa julistaja asettuu kuulijan (lukijan) vierelle, rohkaiten ja lohduttan. Kuulijaa ei pakoteta eikä kiristettä, vaan hänet ikään kuin nostetaan Kristuksen käsivarsille.

Vajaa vuosi ennen kuolemaansa pitämässään pääsiäispäivän saarnassa hän sanoo: ”Hän elää ja sinä saat elää Hänessä ja Hänen kauttansa. Tuo halusi päästä Häneen käsiksi on jo sitä elämää, minkä Hän sinussa vaikuttaa. Tuo voimattomuutesi tunto on Hänen työtänsä, tuo valituksesi on rukousta Hänelle. Tuo vaivasi, ettet itse kykene esteitä poistamaan tieltäsi, on Herralle tuttu. Hän kuulee jo taampaa ahdistuneen huokaukset. Kuule, ei Hän ole kaukana sinusta, ei Hän ole kuollut! Sinunkin vaivasi ja murheesi alla, mikä sydäntäsi rasittaa, saat jo katsella tuota ylösnoussutta Jeesusta, elää salattua uskonelämää Hänessä. Sinä saat sen näin sen tähden, että Hän nousi ylös ja avasi haudan.” (Viestejä vaivatuille 1 s. 199.)

Paavo Suhkonen

Artikkelin edellinen osa julkaistiin Armo riittää -lehden numerossa 5/2004. Koko artikkeli on luettavissa Internetissä osoitteessa www.evank.org.

Niin kuin Jumala tahtoo

*Käykäämme nyt Jerusalemiin
ja yhdessä paastotkaamme,
ja Jeesusta kärsimystiellänsä
nyt nöyrästi seuratkaamme.*

Tällä kärsimystiellä on vaihe, johon tahdon jo pysähtyä. Raa-mattu kertoo, että Jeesus Getsemanessa ollessaan rukoili: ”Isä, jos se on mahdollista, niin menköön tämä malja minun ohitseni. Mutta ei niin kuin minä tahdon, vaan niin kuin sinä.” Mark 26:39.

Vaikka hän oli Jumalan Poika, hän osoitti tässä suurinta mahdollista uskoa Jumalaan – ja pienintä mahdollista uskoa itseensä.

Huomaathan tämän: Suurin mahdollinen usko ei ole sellainen, joka uskoo, että Jumala tekee ”niin kuin minä tahdon”. Tällä tavalla monet uskovat. Jeesuksen mukaan sellainen usko on kyllä suurta. Mutta suurin mahdollinen usko ilmenee siten, että se jättää itsensä kokonaan Jumalan käsiin – tapahtui mitä tahansa. Sellainen usko on aina pientä suhteessa ihmiseen itseensä.

Jumala on Jumala ihmiselle vain silloin, kun Jumala saa olla ihmisen ainoa Jumala. Viime kädessä Jumala on oikea Jumala ihmiselle vasta silloin, kun Jumala saa yksin ratkaista ihmisen kohtalon il-

man ihmistä ja tämän ohjausta tai tukitoimia.

Ensimmäisen näkökulma tuntuu usein helpolta: Totta kai Jumala on ainoa Jumala, sanomme. Mutta se, kuinka vaikea tätä on käytännössä uskoa tulee esille vasta, kun meidän tulisi oikeasti antaa yksin Jumalan ratkaista iäisyyskohtalomme. Meistä tuntuu, että hän ei ehkä tiedä, mitä hänen pitää tehdä meille. Meistä tuntuu turvattomalta jättää iankaikkisuutta koskevat ratkaisut yksin Jumalalle. Vii-meiseen asti haluaisimmekin vaikuttaa Jumalaan. Kuka meistä pystyy aidosti sanomaan sen, minkä Jeesus sanoi Getsemanessa: ”Mutta ei niin kuin minä tahdon, vaan niin kuin sinä.”

Itsensä Jumalan käsiin jättävä ihminen uskoo Jumalaan oikein. Hän uskoo, että on olemassa Jumala, joka on sellainen kuin hän on: Hän ei erehdy, ei tee väärin, ei tee virhettä. Itsensä Jumalan käsiin jättävä ja sillä tavalla Jumalaan uskova sanoo: ”Se, mitä sinä Jumala minulle teet, ei voi olla muuta kuin oikein, sillä sinä et tee kenellekään vääryyttä. Jos sinä tuomitset minut kadotukseen, tiedän, etten ole mitään muuta ansainnut. Tiedän, että kadotus on pyhimmän ja oikeudenmukaisimman ja täydellisimmän tuomion mukaista. Siten minä saan, mitä minun syntini ovat ansainneet.”

Tällainen Jumalan käsiin antaminen ei ole kyynistä kohtaloa. Tällainen usko tuntee Jumalan jo niin hyvin, että uskoon sisältyy myös toivo. Toivo nousee siitä, että Jumala on sanassaan ilmoittanut, minkälainen Jumala hän on ja mitä hän syntisten puolesta on tehnyt ja mitä hän haluaa Jeesuksen sijaiskärsimyksen tähden tehdä ihmisille.

Tämä kuoleman ja toivon kamppailu ilmenee hyvin tilanteessa, jossa Jumala oli antamassa uudet lain taulut Moosekselle – Mooseksen murskattua ensimmäiset taulut kallioseinänsä. Ennen lain antamista Juma-

la tuli Mooseksen luo ja sanoi hänen kuullen:

”Herra, Herra on laupias Jumala, hän antaa anteeksi. Hän on kärsivällinen, ja hänen hyvyytensä ja uskollisuutensa on suuri. Hän on armollinen tuhansille ja antaa anteeksi pahat teot, rikkomukset ja synnit, mutta ei jätä syyllistä rankaisematta.” 2. Moos 34:4 - 7.

Kymmenen käskyn sijasta tässä on ensiksi kahdeksan lupausta. Kymmenessä käskyssä sanotaan, mitä ihmisten on tehtävä pelastukseen. Käskyjä ennen annetuissa kahdeksassa lupauksessa on sanottu, mitä Jumala tekee ihmisten puolesta.

Eikö tässä kuitenkin ole seitsemän lupausta? Saatat kysyä. Eikä kahdeksas kohta ole uhkaus? Eikä tuo viimeinen ajatus vie pohjaa kaikilta seitsemältä lupaukselta? Siinähan sanotaan: ”Mutta (Herra) ei jätä syyllistä rankaisematta.”

Koko tämä Jumalan puhe kuvaa Jumalan tekoja niiden puolesta, jotka tarvitsevat pelastuksen lahjan muodossa. Pelastuksen yhtenä ehtona on syyllisen rankaiseminen. Siksi Jumala lupaa tässä senkin.

Kun tässä puhutaan syyllisen rankaisemisesta, puhutaan Jumalan kahdeksannes- ta lupauksesta. Tässä puhutaan Jumalan lupaamasta sijaisesta, syylliseksi tehdystä Jumalan Karitsasta, joka ottaa pois maailman synnin. Tässä ”Jumala profetoi” sen, minkä myöhemmin profeetta Jesaja puki muotoon: ”Hän (Kristus) kärsi rangaistuksen.” Syyllistä Jumala rankaisi. Miten? Siten, että ”Herra pani meidän kaikkien syntivelan hänen kannettavakseen... hänet lyötiin hengiltä kansansa rikkomusten tähden...” Jes. 53:5-8.

Jumalan rangaistus oli Kristuksen päällä. Siksi sinä voit toivossa antaa itsesi Jumalan käsiin, jättää itsesi kokonaan hänen ja hänen lupaustensa varaan.

Per-Olof Malk

Farisealaisuuden ydin

”Ei voitane kyllin voimakkaasti tähdentää sitä, etteivät fariseukset myöskään käytännössä — luokkana ja ryhmänä tarkasteltaessa, siis siinä määrin kuin he olivat todellisia fariseuksia — suinkaan olleet mitään tietoisia ulkokultailijoita. Varustettuna niin valppaalla huomiokyvyllä, joka heillä oli ihmisen heikkouksiin ja taipumuksiin, olivat he tässä suhteessa hyvin tarkkaavaisia itseensäkin nähden.

Lienee vaikea löytää toista uskonnollista ryhmää, joka oli niin vapaa ulkokultaisuudesta — siinä mielessä, jossa tätä sanaa nykyään yleisesti käytetään ja ymmärretään — kuin juuri fariseukset. Kuten jo on tähdennetty, tekivät fariseukset mitä täysintä totta eettillisestä ja uskonnollisesta pyrkimyksensä. Juuri tämä vakavuus ja tämä ponnekkuus alusta saakka sai farisealaisen veljeskunnan aikaan.

Ja kuitenkin täytyi sen persoonallisen asenteen, joka on fariseukselle tunnusomaista, alkukristillisen tarkkailun edessä näyttää teeskentelyltä. Voisi lausua sen näin: farisealaisen etiikan täytyi välttämättä johtaa tosiasialliseen, joskin myös välttämättä tiedottomaan teeskentelyyn (*hypokrisis*). Sillä mitä tekee sellainen mies, joka kuuluu toiseen elämänyhteyteen koettaa käyttäytyä siten, kuin kuuluisi toiseen elämänyhteyteen? Hän koettaa olla jotain sellaista, jota hän ei ole ja joksi hän ei koskaan voi tulla, niin kauan kuin hän jää samaksi, mitä on.

Meillä on täysi syy olettaa, että he kristilliseltä kannalta, ainakin Jeesuksen näkökannalta katsoen, ovat pahoja ihmisiä. (Tämä ei merkitse sitä, että heitä olisi pidettävä pahoina nykyisen kristityn näkökulmasta katsoen. Jos tätä vastaan huo-

mutetaan, että farisealaisia Uudessa testamentissa kuitenkin kuvataan pahoiksi, on ymmärrettävä, että juuri Jeesuksen näkemys on paljastanut heidän kuvansa. Nykyaikainen arvostelija ei olisi piirtänyt samaa kuvaa kuin evankeliumit.)

Miten he sitten ovat tulleet pahoiksi? Vastaukseksi tulee: aivan yksinkertaisesti sen kautta, että he ovat ottaneet tehtäväkseen tulla hyväksi. Tahtoessaan olla oikeamielisiä ja hurskaita ja koettamalla sitä olla he ovat tulleet pahoiksi, tahtoessaan olla Jumalan lapsia on heistä tullut perkeleen lapsia, koettaessaan suorittaa Jumalan tekoja he tulevat täyttämään perkeleen tekoja. Pyrkinessään niin innokkaasti noudattamaan Jumalan käskyjä he ovat kykenemättömiä kuulemaan Jumalan ääntä. Kun he kohtaavat Jumalan sanansaattajan, eivät he tunne häntä sellaiseksi eivätkä tahdo tietää hänestä, vaan jopa katsovat, että hän on pahan hengen riivaama.

Farisealaisuuden ja kristillisyyden ero

Tässä tulee näkyviin farisealaisuuden ja kristillisyyden ratkaiseva ero. Farisealaisuus sanoo: ihmisen pitää tahtoa hyvää ja hän voi tahtoa hyvää. Siitä, joka tahtoo hyvää ja koettaa sitä tehdä, tulee hyvä ja oikeamielinen ihminen.

Kristillinen etiikka sitä vastoin perustuu näkemykseen ihmisen todellisesta oleuksesta ja sanoo: luonnostaan ihminen ei voi tahtoa eikä tehdä hyvää. Jos hän kohdistaa tahtonsa ja pyrkimyksensä hyvään, hän tosiasiallisesti joutuu pyrkimään kohti pahaa. Joka koettaa tehdä hyvää, joutuu tekemään pahaa. Sillä huono puu

ei voi tuottaa hyvää hedelmää. Ja paha ihminen on ja jää huonoksi puuksi, vaikkapa hän itse tahtookin tuottaa hyvää hedelmää ja luulee pystyvänsä siihen.

Farisealaisuus, joka hyväksyy noudattavaksi kristillistä ajattelua, lakkaa olemasta farisealaisuutta, ja kristillisyyden, joka sisällyttää itseensä farisealaista ajattelua, samoin lakkaa olemasta kristillisyyttä.

Kristillinen siveysoppi voidaan tiivistää siihen, minkä Paavali ilmaisee näin: ”Ja minä elän, en enää minä, vaan Kristus elää minussa” (Gal. 2:20), kun taas farisealaisuus alkukristillisen käsityksen mukaan merkitsee sitä, että tahdotaan toteuttaa jumalallinen Jumalasta erossa olevilla keinoilla — tahdotaan tehdä Jumalan tahto välittämättä Jumalasta.

Farisealaisuus arvioidaan Raamatussa liikkeeksi, joka koko asenteellaan tähtää siihen, että se saisi huonon puun kasvamaan hyvää hedelmää ts. se lähtee siitä, että ihminen sellaisena kuin hän on, voi muovata itsensä suorittamaan ja toteuttamaan Jumalan tahtoa. Uudestisyntyminen, uusi luomus, torjuu farisealaisuuden.

Farisealaisuus on aina ollut ongelmana ja vaarana kristillisessä seurakunnassa. Jeesus varoittaa siitä ja sitä vastaan on täytynyt taistella, sillä jos sen sallitaan vapaasti levittyä, se vaikuttaa kuolettavana myrkkynä, joka perin pohjin tuhoaa kristillisen elämän.”

Hugo Odeberg: Farisealaisuus ja kristillisyyden, Kuva ja Sana 1947

Evankeliumin opintoyhdistys toimii vapaaehtoisen tuen varassa. Toimintamme laajetessa pyrimme kehittämään toimistoamme etätyökouluksi, johon ystävät voivat olla yhteydessä ja palvella eri taidoillaan.

Etsimme

nyt yhteyttä henkilöihin, jotka olisivat halukkaita kotoaan käsin osallistumaan Evankeliumin opintoyhdistyksen toimintaan. Tarvitsemme apua esim. puhtaaksikirjoittamistyössä. Edellytyksenä on, että ao. henkilön käytettävissä on Internet-yhteydellä varustettu tietokone. Apua tarvitaan myös käännöstyöissä, joita halukkaat voivat tehdä asuinpaikastaan riippumatta. Kielet: englanti, ruotsi ja norja.

Jos olet kiinnostunut niin kerro, mitä sinä voisit tehdä!
Kirjoita osoitteella evank@evank.org.

Evankeliumin opintoyhdistys ry
Suomen Evankeliumikoulu – Armo riittää -lehti

Monenlaisia myrskyjä

Kristityn vaellusta on usein verrattu laivamatkaan maailman ja elämän merellä. Myös koko Jumalan seurakuntaa on ajateltu purjelaivaksi, jonka määränpäänä on taivaallinen kotisatama, Jumalan taivas.

Vertaus on mielestäni hyvin osuva. Matkustajina ja miehistönjäseninä olemme me, kristityt. Selvitäksemme perille, meille on annettu kompassiksi Jumalan sana, Raamattu. Sen turvin voimme tarvittaessa välttää karikot ja muut kulkua vaikeuttavat esteet. Laivan varusteisiin kuuluu mm. masto purjeineen, ankkuri sekä ankkuriketju. Mastona on risti, ankkurina toivo, ankkuriketjuna rukous sekä purjeina evankelinen usko. Köli, joka on Jumalan armo, pitää aluksen pystyssä. Jotta purjealus voisi liikkua, tarvitaan luonnollisesti tuulta purjeisiin. Tähän tehtävään voimme ajatella Pyhän Hengen antamaa ”tuulivoimaa”. Laivassa emme ole onneksi vain keskenämme, vaan Kristus, seurakunnan pää, on aluksen kapteeni ja hän ohjaa alusta eteenpäin.

Joskus, kuten evankeliumeista voimme lukea, Herra saattaa jättää meidät hetkeksi. Evankelista Markus (4: 35-41) kertoo, kuinka Jeesus ja opetuslapset olivat matkalla järven toiselle rannalle. Yhtäkkiä nousi niin kova myrskytuuli, että aallot syöksyivät veneeseen ja alus uhkasi upota. Opetuslapset hätäntyivät ja olivat lopulta epätoivon vallassa. Heidän ahdingkoaan lisäsi myös se hämmästyttävä seikka, että heidän opettajansa vain nukkui kaikessa rauhassa!

Lopulta he uskaltautuivat herättämään hänet ja sanoivat: ”Opettaja, etkö välitä siitä, että me hukumme?” Noustuaan ylös Mestari vaiensi sanallaan myrskyn raivon,

niin että tuli täydellisen tyven. Opetuslapset saivat nuhteet pelkuruudesta ja epäuskosta ja suuri pelko täytti heidät: ”Kuka onkaan tämä, kun sekä tuuli että meri häntä tottelevat?”

Markus 6: 45-53 kertoo myös, kuinka Jeesus, koetellakseen jälleen opetuslapsiaan, oli vaatinut heitä menemään veneellä edeltä käsin toiselle rannalle. Sillä aikaa hän laski luotaan suuren kuulijakuntansa, jonka hän oli vähän aikaisemmin ruokkinut.

Hyvästelyään kaikki, Jeesus vetäytyi yksin vuorelle rukoilemaan. Ilta tuli ja opetuslasten vene oli keskellä järveä. Alkoi tuulla ja kohta se muuttui ankaran vastaiseksi niin, että he olivat hätää kärsimässä. Jeesus näki kaiken vuorella ollessaan ja lähti alas järvelle. Lähestyessään hädässä olevia, hän aikoi kulkea heidän ohitse. Nähdessään hänet kävelemässä aaltojen päällä, suuri kauhu valtasi heidät ja he huusivat pelosta, luullen häntä aaveeksi. He eivät tunnistaneet häntä Mestarikseen, mutta lähelle tultuaan, hän paljasti, kuka hän oli: ”Olkaa turvallisella mielellä, minä se olen, älkää peljätkö.” Kun Jeesus sitten astui veneeseen, tuuli asettui jälleen, niin että tuli täysin tyyni ja he pääsivät toivottuun satamaan.

Kristityt ja seurakunnat myrskyissä

Aivan kuten opetuslapset, myös mekin tämän ajan kristityt, joudumme välillä kokemaan monenlaisia myrskyjä. Kokonaiset seurakunnatkin voivat joutua ankarien myrskyjen riepotehtaviksi. Jumalan sallima myrsky voi olla jopa niin raivoisa,

että seurakuntalaivakin haaksirikkoutuu ja sen matkustavaiset joutuvat veden varaan ja jokainen yrittää sitten pelastautua parhaaksi katsomallaan tavalla. Jotkut voivat uupua ja vajota aaltojen syövereihin.

Näissä ahdingoissa koetellaan meidän todellinen uskomme. Myrskyn silmässä ollessamme paljastuu meidän raadollisuutemme kaikessa karmeudessaan. Syntisen luontomme pahuus on alastomana silmiemme edessä. Tällaisiin tilanteisiin ei kukaan meistä haluaisi joutua, mutta kiitos Jumalalle, Hänen myrskynsä paljastaa ja me joudumme luopumaan sellaisesta lastista, joka joutaa armonmereen heitettäväksi!

Raamattu kertoo (Ap.t. 27:1-44) Paa-valin merimatkasta Roomaan. Aikansa purjehdittuaan laiva joutui ankaran koillismyrskyn riepoteltavaksi. Oli lähdetty uhkarohkeasti liikkeelle, vaikka heitä oli varoitettu ja ajankohtakin purjehtimiseen oli suorastaan vaarallinen. Myrsky olisi hukuttanut heidät kaikki aluksineen päiviin, elleivät he olisi omin käsin heittäneet kaiken ylimääräisen, minkä irti saivat, mereen. Näin saatiin alus kevenneeksi ja he onnistuivat pelastautumaan Maltan saarelle, vaikka laiva haaksirikoutuikin rantakiviin.

Oma kokemus merellä 25 vuotta sitten

Jumalan armosta olen saanut olla taivasmatkalla melkein 28 vuotta. On ollut myötäisiä, lempeitä tuulia sekä ankaria myrskyjäkin. Kaikista koettelemuksista ja ahdingoista olen selviytynyt, koska Elämän Herra, Jeesus Kristus on ollut puresani. Hänen armonsa on pitänyt purteni pystyssä.

Tahdon kertoa erään tapauksen elämästäni, joka jätti minuun, nuoreen uskovaiseen, lähtemättömät jäljet. Aikaa tästä on jo 25 vuotta.

Lähdin ystäväni kanssa isäni kesämökiltä pienellä puuveneellä Perämereen laskevan Simojoen suun saaristoalueelle. Veneemme oli varustettu muutaman hevosvoiman perämoottorilla ja sen avulla suuntasimme sitten kohti ulappaa. Kalastamisen lisäksi meillä oli tarkoituksena kerätä saariin ajautuneita polttopuiksi soveltuvia tukkeja. Näitä oli jäänyt sinne tänne jo vuosia aiemmin lopetetun tukinuiton jäljiltä.

Monet saaret koluttuamme veneemme alkoi täytyä komeista pölleistä. Koska tukit olivat pitkiä, joutuimme lastaamaan ne keulaosaan siten, että ne sojottivat veneen laitojen yli. Tästä seurasi tietysti se, että vene tuli huomattavan keulapainoiseksi. Ajattelimme: Ei hätää mitään, säähän oli mitä parhain! Tiheä saaristo lisäsi turvallisuuden tuntua, sillä aallot eivät yleensä kovalla tuulellakaan kohonneet kovin korkeaksi.

Puita kerätessämme ja välillä kalaonnea kokeillessamme olimme lähestyneet pikku hiljaa aluetta, missä saaret loppuivat ja alkoi rannaton meri. Muutaman kilometrin päässä oli kuitenkin vielä yksi saari, joka suuresti houkutti meitä. Saari oli melko suuri ja korkeakin. Se oli saari, jonne menosta olimme monesti puhuneet. Montaja-nimisen saaren erotti muista saarista suuri avoin selkä, mutta pienen pohdinnan jälkeen uskaltauduimme matkalle. Olihan todellakin upea veneilyä, vain hienoinen tuulenvire rikkoi ajoittain veden pinnan.

Uteliaisuus ja seikkailunhalu voitti. Keula kohti ulappaa ja ei kun menoksi! Perämoottori hyrisi tasaisesti ja lopulta saavuimme onnellisesti perille. Vedimme venettä hiukan rannalle ja ryhdyimme katselemaan paikkoja. Saari oli hyvin kaunis ja erikoiset kivimuodostelmat ihastuttivat meitä. Makoisia metsämansikoitakin löysimme. Matkaan lähtiessämme olimme varanneet mukaan myös makka-

roita ja muutakin evästä. Siispä nuotio kasaan ja tulet roihuamaan!

Siinä kahvitellessamme ja makkaroita syödessämme alkoi kuin varkain kertyä hyvin synkkiä pilviä eteläiselle taivaalle. Myrsky oli nousemassa. Alkoi hiukan huolestuttaa, koska tuuli alkoi nopeasti voimistua. Kotimatkaa ajatellen se oli paha kyllä vielä vastainen. Totesimme, että jos pitäisimme kiirettä, ehtisimme ehkä myrskyn alta pois. Vaikeinta olisi nyt päästä suuren selän yli muiden saarten suojaan. Sen jälkeen olisi jo helpompaa.

Ennen kokematon myrsky kotimatalla

Uhkaavat, sinisenmustat pilvet lähestyivät meitä hurjaa vauhtia ja tuuli yltyi yltymistään. Työnsimme veneemme kuitenkin vesille ja suuntasimme keulan kotia kohti. Pian vesi muuttui kuin mustaksi ja ankarat vaahtopääaallot löivät vasten pienen aluksemme keulaa. Vaivalloisesti puskimme pienen perämööttörin turvin eteenpäin.

Edettyämme rannasta noin kilometrin päähän, tuulen raivo äityi aivan hirmuiseksi. Aallot kohosivat ennennäkemättömän korkeiksi ja veneemme nousi ja laski aallon harjalta toiselle. Mitään tällaista emme kumpikaan olleet koskaan kokeneet. Vaahtopäät löivät nyt etupainoisen keulamme yli niin, että vene alkoi täyttyä vedestä. Raskas aluksemme alkoi hörppiä vettä aina aaltojen pohjissa. Ahneuksissamme me olimme haalineet liian suuren lastin. Suurella vaivalla kerätyistä pölleisistä emme halunneet kuitenkaan luopua.

Samassa mööttöri alkoi yskiä ja käydä katkonaisesti, kunnes se sammui kokonaan. Veneemme kääntyi oitis mööttörin sammuttua poikittain aallokossa ja ystäväni yritti epätoivoisesti pitää airojen avulla aluksen keulaa kohti tuulta samal-

la, kun minä kaikin voimin kiskoin mööttöria käyntiin. Mutta mikään ei auttanut. Hirveä ahdistus ja hätä täytti sydämemme. Ystäväni oli lisäksi täysin uimataidon eikä minunkaan taidoissani ollut hurraamista. Hyvä kun jaksoin uida 50 metriä ja senkin hyvissä olosuhteissa. Pelastusliiveistäkään ei ollut apua, koska ne oli jätetty tietien tahtoen kesämökin seinälle! Olin aina ollut sitä mieltä, etten tarvitsisi niitä. Sitä paitsi ne olivat hankalat käyttää. Tilaakin veisivät vain pienessä veneessä! Ei, liivit olivat arkajalkoja varten! Muistin, kuinka isäni oli joskus varoittanut tästä alueesta. Täällä vesi oli syvä, joten aallot saivat ikään kuin lisävoimaa vesimassoista.

Mutta nyt olivat hyvät neuvot tarpeen. Olin vajaa kolme vuotta sitten saanut armon tulla Jumalan lapseksi ja nyt sain häden hetkellä kääntyä sen Herran puoleen, joka on syntisten armahtaja ja auttaja. Ystäväni ei kuitenkaan silloin ollut uskossa. Uskonasiat olivat kyllä kiinnostaneet häntä, mutta siihen se sitten oli jäänytkin. Huusin nyt Herraa auttajaksi sydämeni pohjasta.

”Heittäkää tukit mereen!” Kuin käskynä ajatus iski tajuntaani. Ei auttanut muuta kuin arvokkaat tukit vain mereen toinen toisensa perään, olihan henki kyseessä! Keventynyt veneemme lakkasi hörppimästä vettä, joten välitön oppoamisen vaara oli vältetty. Nyt piti vain yrittää pitää paatti suorassa kohti tuulta, ettei se keikahtaisi aallokossa.

Pelastuminen kahdessa mielessä

Todettuamme, ettei olisi mitään mahdollisuutta jatkaa eteenpäin, käänsimme aluksemme varovaisesti takaisin tulosuuntaan. Rajussa myötätulessa airoilla ohjaten pääsimme kuin pääsimmekin saareen takaisin. Ihanaa oli saada kovaa maata jal-

kojen alle! Suuri kiittolisuus pelastumisesta täytti sydämemme. Odottelimme sitten myrskyn laantumista. Muutaman tunnin kuluttua myrskyn voima laantui ja lopulta tuli tyven. Niinpä pääsimme vihdoin kotimatalle. Perämoottorikin toimi taas ja aamun varhaisina tunteina saavuimme määränpäähämme.

Herra kuuli kurjan huudon

Ystäväni kertoi myöhemmin, että hän oli ollut jo aivan varma, että alus uppoaisi ja me joutuisimme veden varaan. Täysin uimataidottomana hän olisi hukkunut. Vaikka Jeesus oli vielä vieras hänelle, oli hänkin sydämessään huutanut häntä auttajaksi. Ja Herra kuuli kurjan huudon eikä kieltänyt apuansa. Muutamaa kuu-kautta myöhemmin tämä rakas ystävä sai maistaa anteeksiantamuksen ja pelastuksen lähteestä ja sai uudestisyntyä Jumalan lapseksi. Vain viikko tästä hänen puolisonsakin sai kokea saman armon.

Turvallista on tietää se Raamatun totuus, että Hän ei ole kaukana yhdestäkään meistä, vaan on ainoastaan ajatuksen matkan päässä. Kun elämän myrskyt ovat kovimmillaan ja tuska ja hätä ovat suurimmillaan ja tuntuu, että toivon ankkurikin on jo menetetty ankkuriketjun katkettua, niin silloin Mestari saapuu rai-voavaa vettä pitkin. Hän tynnyttää myrskyn ja armahtaa meitä vajavaisia, niin että me voimme jälleen nostaa päämme turvaisin ja rohkaistunein mielin ja suunnata katsemme kohti taivaallista kotirantaa.

Ismo Jutila

Evankeliumin Opintoyhdistys ry

Suomen Evankeliumikoulu

Osoite:

PL 17, 05831 Hyvinkää

Puhelin:

(019) 41 42 43

Sähköposti:

evank@evank.org

Internet:

www.evank.org Sivuilta löytyy mm. viikoittainen hartausteksti sekä muita hengellisiä artikkeleita.

Pankit:

Handelsbanken 313130-1171701 ja Sampo 800015-70994146

Armo riittää

2. vuosikerta

Lehti on maksuton.

Ilmestyy 6-8 viikon välein.

Julkaisija:

Evankeliumin opintoyhdistys ry

Tilaukset:

PL 17, 05831 Hyvinkää tai (019) 41 42 43 tai tekstiviestillä 040 716 6648

Sähköposti: evank@evank.org

Vastaava: Per-Olof Malk

Taitto: Petri Malk

Aiemmin julkaistuja numeroita voi lukea Adobe pdf-muodossa osoitteessa www.evank.org

Painovuosi: 2005

(Jatkoa sivulta 1)

heitä.”

Tämän jälkeen Rosenius tekee yksityiskohtaisesti selkoa niistä opinkohdista, joissa metodistit eroavat luterilaisista, ja kirjoittaa: ”On todella kohtia, joissa metodistit ajattelevat eri tavalla kuin me. Haluanakin sen vuoksi lopettaa seuraavin huomautuksin: Ellei voida kieltää, että Wesley oli ja suuri osa wesleyläisistä on, erilaisuudestaan huolimatta, eläviä, tosia, armoitettuja kristittyjä, eikö silloin Jumala, joka ei katso henkilöön, joka kuulee yhtä mielellään kaikkien rukoukset, olisi myös antanut heille elämään ja jumalisuuteen tarpeellista valoa?

Perille tuleva joukko on kirjava

Oi, olisipa meillä enemmän Kristuksen mieltä, jotta me myymättä totuutta ja vakaumustamme rakkaudelle ja nöyryydelle kuitenkin omistaisimme näitä Kristuksen Hengen ominaisuuksia tarpeellisessa määrin. Samalla kun pysymme uskollisina omalle ehtoollisopillemme ja he omalensa, kuitenkin sallimme heidän yhtä hyvin kuin he meidän omistaa nimen Israelin elävien joukossa, olla veljiä, olla jäseniä siinä ruumiissa, jonka päähän, Kristukseen, me kaikki haluamme kiinnittyä! – –

Se joukko, jota ei kukaan voinut laskea, se ei varmasti koostunut ainoastaan luterilaisista yhtä vähän kuin vain metodisteista. Se joukko on tosin kirjava täällä alhaalla vähän aikaa, osittain kirjaimellisesti monen värinen, kun siihen kuuluu mustia afrikkalaisia, valkoisia eurooppalaisia, ruskeita amerikkalaisia, kellanruskeita itäaasialaisia. Se on osittain myös tavoiltaan, aivoituksiltaan ja kirkollisilta muodoiltaan monivärinen. Mutta eräänä päivänä se on samanlaisissa valkoisissa vaatteissa, ja silloin on oikein sanoa: tässä

ei ole erotusta.

Oi, siihen joukkoon kuuluu muitakin kuin vain luterilaisia! Silloin on myös sinun, Petrus, ojennettava kätesi ikuisen ystävytyteen ja veljeyteen monelle ei-luterilaiselle, näiden joukossa monta metodistia. Valmistaudu siihen. Eikö silloin tee pahaa, että koko ainoan armonaikasi ajan olit vieras ja jopa nurjamielinen tätä joukkoa kohtaan? Oi, tämä korkeampi näköpiiri, se on ihana, kun voi sanoa, että sen nimi on Kristuksen valtakunta.

Oikea ja väärä ovat täällä rinnakkain

Uskoni on vapaasti ja suoraan tunnustettuna: Kaikissa kirkkoyhteisöissä, joissa Kristuksen evankeliumia, Kristusta, vanhurskauttamme, viisauttamme, pyhitystämme ja lunastustamme, saarnataan, vaikkakin ehkä epäpuhtaasti ja epätäydellisesti, kaikissa yhteisöissä, joissa kuitenkin puhdas lähde, Raamattu on saatavilla ja joissa se ruokkii ja ravitsee joitakin eläviä jäseniä, kaikissa näissä yhteisöissä, olivatpa ne nimeltään luterilaisia, kalvinilaisia, herrnhutilaisia, metodistien, jopa katolilaisten yhteisöjä, kaikissa näissä on joitakin merkkejä ihmistyöstä, on puutteita, harhoja, syntejä sekä joitakin merkkejä Jumalan työstä, armosta ja totuudesta ynnä joitakin eläviä sieluja, ja kaikkien näiden joukosta Herra tuntee ne, jotka hänelle kuuluvat.

Vain yhteen niistä voin liittyä aidoin sitein, mutta rakastan niitä kaikkia. Ne voivat tosin erota ulkonäöltään, rakenteeltaan ja liikkeiltään, mutta niillä on sama isä ja äiti, sama syntyperä, minä rakastan niitä kaikkia.

Otteita Aapeli Saarisalon kirjasta Rosenius evankelisen uskon mies, 1973.